

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὕπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐτησίαν δρ. 8.—
Ἐξάμηνος > 4,50
Τριμήνος > 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίαν φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος > 5,50
Τριμήνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 3 Ἰουνίου 1917

Ἔτος 39^{ον}.—Ἀριθ. 27

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

— Θὰ πῆγε μπροστά, εἶπε ὁ Πέγκροφ.

— Ἀς τὸν φοβάσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ.

Ἐξακολούθησαν νὰ κατεβαίνουν. Ὁ

μηχανικός παρατηροῦσε μὲ προσοχὴν τὰ συχνὰ στριφογυρίσματα ποὺ παρουσίαζε ὁ ὑπόγειος ἐκεῖνος ἀγωγός, εὐκόλως ὁμῶς ἐθεβαίνοντο ὅτι, μ' ὅλ' αὐτά, ἡ γενικὴ του διεύθυνσις ἦταν πρὸς τὴ θάλασσά.

Ὅταν κατέβηκαν καμμιὰ πενήντα ἀνόμενα πόδια, οἱ ἀποικοὶ ἀκούσαν ἀπὸ μακριὰ κάτι ἤχους, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὑπογείου, ὅπως φωνὴ ἀπὸ ἀκουστικὸ σωλήνα.

— Ὁ Τόπ γαυγίζει! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερι.

— Καὶ μὲ λύσσα μάλιστα! ἐπρόσθεσε ὁ ναύτης.

— Προσοχή, τὰ ρόπαλα ἔτοιμα καὶ ἐμπρός! ἐπρόσταξε ὁ Κύρος Σμιθ.

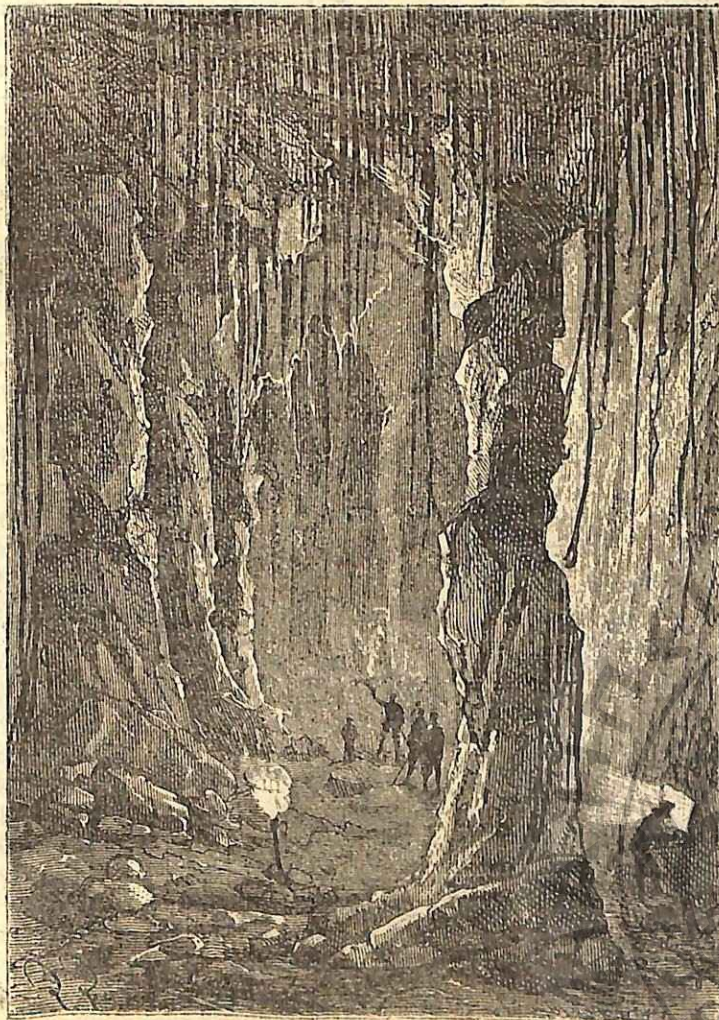
Καὶ ὥρμησαν ὅλοι πρὸς βοήθεια τοῦ σκύλου. Πραγματικῶς, τὰ γαυγίσματά του μαρτυροῦσαν θυμὸ, μανία, λύσσα. Εἶχε πιασθῇ ἄρᾳ γε μὲ κανένα ζῷον, ποὺ τοῦ ἐτάραζε τὸ σκοτεινὸ ἄστυλο; Χωρὶς νὰ συλλογίζονται τὸν κίνδυνον, σπρωγόμενοι μόνον ἀπὸ μιαν ἀκατανίκητη περιέργειαν, οἱ ἀποικοὶ ἔτρεξαν ὡς ποὺ βρῆκαν τὸν Τόπ.

Δέκα πόδια παρακάτω, ὁ διάδρομος ἔβγαζε σὲ μιὰ μεγάλη καὶ ὠραία σπηλιά. Ἐκεῖ—μέσα ὁ Τόπ ἔτρεχε γαυγίζων σα λυσασμένους. Ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Νάβ ὤψωσαν τὰ δαδιά,

ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐτοίμασαν τὰ ρόπαλά τους, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη σπηλιὰ ἦταν ἔρημη. Οἱ ἀποικοὶ τὴν τριγύρισαν, τὴν ἔψαξαν ὅλη. Πουθενά, οὔτε ζῷον, οὔτε ἄνθρωπον. Ὁ σκύλος ὁμῶς ἐξακολούθησε νὰ γαυγίζει. Οὔτε χάδια, οὔτε φοβέrisματα δὲν τὸν ἔκαναν νὰ σωπάσῃ.

— Κάλπου—ἐδῶ θὰ ὑπάρχει καμμιὰ τρύπα! εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ.



«Μία μεγάλη καὶ ὠραία σπηλιά...» (Σελ. 213, στ. α'.)

— Προσοχή μὴν πέσουμε μέσα!

— Ἐμπρός, Τόπ!

Ὁ σκύλος ἔτρεξε ὡς τὴν ἄλλη ἄκρην τῆς σπηλιάς. Ἀλλὰ ἐκεῖ τὰ γαυγίσματά του ἐδιπλασιάσθηκαν.

Τὸν ἀκολούθησαν καὶ, στὸ φῶς τῶν δαδίων, εἶδαν τὴν τρύπα ἐνὸς περαδίου, ποὺ ἀνοίγετο μέσα εἰς τὴν γρανίτη. Ἀπὸ ἐκεῖ βέβαια ἐχύοντο εἰς τὴ θάλασσα τὰ νερά ποὺ ἐμαζεύοντο στὸ ὑπόγειο. Δὲν ἦταν πιά ἐνὰς ὀχετὸς πλατὺς καὶ πλαγιαστός, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ περπατήσουν μέσα. Ἦταν ἐνὰ περάδι ἀληθινόν, κατακάθετο, ὅπου θάταν ἀδύνατον νὰ καταιβίσουν.

Ἐβάλαν τὰ δαδιά εἰς τὴν τρύπα, ἐσκύψαν, ἀλλὰ δὲν εἶδαν τίποτα. Ὁ Κύρος Σμιθ ἐπῆρε ἐνὰ δαδί καὶ τὸ πέταξε μέσα εἰς τὸ περάδι. Στὴ γοργὴ πτώσει του, ἐφώτισε τὸ ἑσωτερικὸ τοῦ περαδίου, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν φάνηκε τίποτα. Ἐπειτα τὸ δαδί ἔσβυσε μ' ἐνὰ ἐλαφρὸ τσιτσίρισμα, ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι εἶχε πέσει σὲ νερό. Καὶ τὸ νερὸ αὐτὸ ἦταν βέβαια ἡ θάλασσα.

Ἀπὸ τὸν χρόνον ποὺ ἐχρειάσθη τὸ δαδί γιὰ νὰ φθάσῃ κάτω, ὁ μηχανικός ἐλογάριασε ὅτι τὸ βάθος τοῦ περαδίου ἦταν ὡς ἐνενηντα πόδια. Ἐσο λοιπὸν ἦταν καὶ τὸ ὕψος τῆς σπηλιάς ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θάλασσας.

— Νὰ τὸ σπῆτι μας! εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ.

— Νὰ θὰ κατοικήται ἀπὸ ἀποικίον ἄλλο! ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεών Σπίλετ.

— Ὁ ἄλλος αὐτός, εἶπε ὁ μηχανικός, κάποιο ἀμφίβιον βέβαια, ἔφυγε ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα καὶ μᾶς παραχώρησε τὴ θέσιν του.

— Ἐπταί φαίνεται, ἐπρό-

σθεσε ο ναύτης; ήθελα όμως να ήμουν στη θέσι του Τ'οπ πρὸ ἐνός τετάρτου. Δὲν ἐγυρίζε βέβαια χωρίς λόγο...

Ὁ Κύριος Σμιθ ἐκύτταξε τον σκύλο του κ' ἐψιθύρισε:

— "Ω, ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Τ'οπ ξέρει περισσότερ' ἀπὸ μᾶς, γιὰ πολλὰ πράγματα!..

Ὅπως δὴποτε, ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀποίκων ἐπραγματοποιεῖτο. Εἶχαν τώρα ἐπὶ διάθεσιν τοὺς μὴ μὲγάλη σπηλιά, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ τὴ χωρίσουν, μὲ τοίχους ἀπὸ τοῦβλα, σὲ κάμαρες καὶ νὰ τὴν κάμουν κατοικία. Τὰ νερά τὴν εἶχαν ἀφίση καὶ δὲν μπορούσαν πιά νὰ ξαναχυρίσουν. Ἦταν ἀδειανή, ἐλεύθερη.

Ἀλλὰ θὰ παρυσιάζετο ἡ ἀνάγκη πρῶτο νὰ τὴν φωτίσουν, — καὶ δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ φωτισθῇ μὴ σπηλιά μέσα στὸν ὄγκο τοῦ γρανίτη, — καὶ δεύτερο, ὅχι εὐκολώτερο, νὰ τὴς κάμουν μὴ καλλίτερη εἴσοδο.

Γιὰ τὸ πρῶτο, θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ τρυπήσουν ἀπὸ μέσα τὸ τοίχωμα ποὺ ἐδῆλεπε πρὸς τὴ θάλασσα καὶ ποὺ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ μηχανικοῦ, δὲν ἦταν πολὺ πυκνὸ. Ἔτσι θὰ ἐλύετο ἴσως καὶ τὸ δεύτερο ζήτημα. Γιατὶ ὅπως θὰ κιναν παράθυρα γιὰ τὸ φωτισμὸ, θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν καὶ πόρτα καὶ νὰ βάλουν σκάλα, γιὰ νὰ νηδύνουν ἀπέξω.

Ὁ Κύριος Σμιθ ἀνεκοίνωσε αὐτὰ τὰ σχέδια εἰς τοὺς συντρόφους του.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! ἐφώνησε ὁ Πέγκροφ. Ἐγὼ ὅ,τι χρειάζεται, γιὰ νὰ τρυπήσω αὐτὸ τὸν τοῖχο. Ποῦ θέλετε;

— Ἐδῶ! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, δείχνων μὴ κοιλότητα ἀρκετὰ βαθειά, ποὺ θὰ ἐμίκραινε βέβαια τὸ πάχος τοῦ τοίχωματος.

Ὁ Πέγκροφ, μὲ τὴν δίκελλα του, ἀρχισε νὰ κτυπᾷ τὸν γρανίτη. Γιὰ μισή ὥρα, στὸ φῶς τῶν δαδιῶν, ἡ σκληρὴς του πετιοῦνταν ὀλόγυρα. Ὁ βράχος σπινθηροβόλουσε σὲ κάθε κτύπημα. Κατόπι, ὁ Νάβ ξεκούρασε τὸν Πέγκροφ κ' εἰπετα πῆρε τὴ δίκελλα ὁ Γεδεὼν Σπιλεττ.

Πραγματικῶς, ὡς ἐκεῖνο τὸ μέρος, τὸ τοίχωμα δὲν ἦταν τόσο χοντρὸ. Γιατὶ ὅστερ' ἀπὸ δύο ὥρων ἐργασία, μ' ἓνα τελευτᾶτο κτύπημα τοῦ Γεδεὼν Σπιλεττ, ἡ δίκελλα τοῦ ξέφυγε, πετάχθηκε ἔξω καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσώρμησε ἐπὶ σπηλιά. Ὁ βράχος εἶχε τρυπηθῇ.

Ὁ Κύριος Σμιθ ἐπληρίσασε τὸ μάτι του στὴν τρύπα. Κ' εἶδε μπροστά του τὴν ἀκρογιαλιά, τὸ νησάκι καὶ τὴν ἀπέραντη θάλασσα.

Τώρα ἡ ὥραία σπηλιά ἐφωτίζετο κ' ἐφαίνετο ὅλη. Στὸ ἀριστερὸ τῆς μέρας, δὲν εἶχε ὕψος περισσότερὸ ἀπὸ τριάντα πόδια καὶ μάκρος καμμία ἑκατοστὴ' στὸ δεξιὸ τῆς ὅμως ἦταν πολὺ εὐρύχωρη κ' ὁ μεγαλοπρεπὴς θόλος τῆς ὑψώνετο τουλάχιστο ὀγδόντα πόδια. Σὲ μερικὰ μέρη, γρανιτίνες στήλες ἐβάσταζαν τὰ τόξα τοῦ

θόλου, ὅπως στῆς μεγάλες ἐκκλησιές. Σ' ἄλλα μέρη, ἡ στήλες δὲν ἐφθάναν ὡς κάτω, ἀλλὰ σταματοῦσαν ἐπὶ μέση τοῦ ὕψους, κρεμασμένες ἀπὸ πάνω σὰν καντῖλια. Ἀλλοῦ πάλι ὑπῆρχε στὸ ἔδαφος τὸ κάτω μόνον μέρος τῆς στήλης, τὸ μεσαῖο ἐλείπε ὀλωθεῖδου καὶ τὸ ἐπάνω ἐχάανετο στὰ ὕψη τοῦ θόλου. Ὁ θόλος αὐτὸς ἦταν κρᾶμα ὁλῶν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν ρυθμῶν, βυζαντινοῦ, ρωμαϊκοῦ, γοθικοῦ, ἓνα καλλιτέχνημα, μὴ Ἀλάμπρα, ποὺ τὴν εἶχε λαξεύσῃ ἡ φύσις στὰ σπλάχνα τοῦ γρανίτη!

Οἱ ἀποικοὶ ἔμειναν ἐκστατικοί. Ἐκεῖ ποὺ δὲν ἐπερίμεναν παρὰ μὴ μικρὴ κοιλότητα, εὗρισκαν ἓνα μυθικὸν παλάτι. Ὁ Νάβ ἐδῆλεπε τὸ καπέλλο του, σὰ νὰ εὕρισκετο ἐς ἐκκλησιᾶ. Κραυγὲς θαυμασμοῦ καὶ χαρᾶς ἐδῆλιναν ἀπ' ὅλα τὰ στόματα, καὶ τα οὐρὰ ἀνέβαιναν κ' ἐσβυναν, ἀπὸ ἡγῶς σὲ ἡγῶς, ὡς τοὺς σκυτεῖνους μυχοὺς τοῦ θόλου.

— Πολὺ ὥραϊα! ἐφώνησε ὁ Κύριος Σμιθ. Ἀρὰ φωτίσωμε καλὰ τὸ ἐσωτερικὸ αὐτῆς τῆς σπηλιάς, ἅμα κάμωμε τῆς κάμαρές μας, τῆς ἀποθηκῆς μας, ὅ,τι μᾶς χρειάζεται, ἐπὶ ἀριστερὸ μέρος, θὰ μᾶς μείνῃ κ' αὐτὴ ἡ θαυμασιὰ σάλα, γιὰ σπουδαστήριον καὶ μουσεῖον!

— Καὶ πῶς θὰ τὴν ὀνομάσουμε; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Γρανίτινον Παλάτι! ἀποκρίθηκε ὁ Κύριος Σμιθ.

Νέα οὐρὰ ἐχαίρετιςαν τὴ βάπτισιν. Ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα, τὰ δαδιά εἶχαν κατὰ σχεδὸν ὅλα, κ' ἐπειδὴ γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν, ἔπρεπε νὰ ξαναπεράσουν τὸν σκοτεινὸν διάδρομον, ἀνέβαλαν γι' αὐριό τῆς ἐργασίας τῆς νέας ἐγκαταστάσεως.

Πρὶν φύγουν, ὁ Κύριος Σμιθ ἔσκυψε πάλι στὸ πηγάδι κ' ἀκροάσθηκε προσεκτικὰ. Κανένας ἦχος δὲν ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ βάθη του, οὔτε κὰν πάφλασμα νεροῦ. Ἀκομὴ ἐν ἀναμμένο κλαδί ρίχτηκε μέσα. Τὰ τοιχώματα τοῦ πηγαδιοῦ φωτίσθηκαν πάλι μὴ στικμὴ, ἀλλὰ τίποτα ὑποπτό δὲν παρουσίασαν. Ἄν, προτῆτερα, εἶχε ἀναβῇ ἀπὸ ἐκεῖ κανένα θαλάσσιον ζῶον, θὰ ξαναγύρισε βέβαια ἐπὶ θάλασσα.

Ἀκίνητος ὁ μηχανικός, μὲ προσεκτικὸ αὐτί, μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένον ἐς ἐκεῖνο τὸ βάραθρον, δὲν ἐδῆλεπε λέξιν.

Ὁ ναύτης τὸν ἐπληρίσασε καὶ τὸν ἀγγίξε στὸ χέρι.

— Κύριε Σμιθ; τοῦ εἶπε.

— Τί εἶνε; ρώτησε ὁ μηχανικός, σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθύ ὕπνον.

— Τὰ δαδιά θὰ σβύσουν...

— Ἄ, ναι! Ἐμπρός!

Κ' οἱ ἀποικοὶ ἐξεκίνησαν γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν. Ὁ Τ'οπ τοὺς ἀκολούθησε, ἀνῆλθες ἀκόμῃ καὶ γυρῶν.

Ἡ ἀνάβασις ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ ἀγῶν ἦταν ἀρκετὰ κουραστική. Σταμάτησαν λίγον ἐπὶ τὴν μικρὴ σπηλιά, ποὺ ἦταν στὰ μισὰ

τοῦ δρόμου. Κ' ἐξακολούθησαν νὰ νηδύνουν.

Σὲ λίγο ὁ ἀέρας ἔγινε δροσερώτερος. Ἡ στάλας τοῦ νεροῦ εἶχαν ἐξατμισθῇ καὶ δὲν σπινθηροβόλουσαν πιά τὰ τοιχώματα τοῦ διαδρόμου.

Στῆς τέσσερες, ὁ Κύριος Σμιθ κ' οἱ σύντροφοί του ἐβγαίνουν ἀπὸ καὶ — μέσα, ἐνῶ τὸ δαδί τοῦ Πέγκροφ, τὸ μόνον ποὺ βαρυστοῦσε ἀκόμα, ἔσβυνε κ' αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Τὸ σχέδιον τοῦ Κύριου Σμιθ. — Ἡ πρόθεσις τοῦ Γρανιτινίου Παλατιοῦ. — Ἡ ἀναμνηστικὴ σάλα. — Τὰ ὄνειρα τοῦ Πέγκροφ. — Τὰ ρωμαϊκὰ χόρτα. — Ὑδραυλικὲς ἐργασίαι γιὰ τὴν νέα κατοικία. — Θέα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Γρανιτινίου Παλατιοῦ.

Οἱ ἀποικοὶ δὲν ἐδῆλεπαν τὴν ὥρα νὰ φύσουν τὰ Καμίνια. γιὰ νὰ ἐγκαταστήθουν ἐπὶ τὴν καινούργια ἐκεῖνη κατοικία, τὴν τόσο ἀνετη, ὑγεινὴ καὶ προφυλαγμένη ἀπὸ τὰ νερά τῆς θάλασσας καὶ τοῦρανοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὰ Καμίνια δὲν θὰ τάφιναν ὀλωθεῖδου. Τὸ σχέδιον τοῦ μηχανικοῦ ἦταν νὰ τὰ κάμουν ἐργαστήριον γιὰ τῆς πρὸ χονδρῆς ἐργασίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, 22 Μαΐου, ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Κύριου Σμιθ ἦταν νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν θέσιν τῆς προσόψεως. Στὸν γρανιτίνον τοῖχο, τὸν ἀπέραντον, δὲν θὰ ἦταν βέβαια εὐκόλο νὰ διακοίνουν, ἐκεῖ ψηλά, τὴν τρύπα ποὺ ἀνοίξαν χθές. Εὐτυχῶς ὅμως, ἡ δίκελλα εἶχε ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Σπιλεττ καὶ εἶχε πέσῃ ἔξω, καθέτως. Ἐφθανε λοιπὸν νὰ βρεθῇ ἐκεῖ — χάμω ἡ δίκελλα, γιὰ νὰ βρεθῇ ἀπὸ πάνω τῆς καὶ ἡ τρύπα.

Πραγματικῶς, ἡ δίκελλα βρέθηκε εὐκόλο, χωρὴν τὴν ἄμμο. Ἐκκύταξαν τότε μὲ προσοχὴ τὸν τοῖχο ἐς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ εἶδαν, ἐς ἓνα ὕψος ἐνεργῆτα περὶπου ποδιῶν, τὴν τρυπίδα ποὺ εἶχαν ἀνοίξῃ χθές. Μερικὰ πετροπερίστερα μπαίνονθιναι κρῖλα ἀπὸ τὸ στενὸ ἐκεῖνο ἀνοίγματος. Ὡς ἐνόμωσαν, ὅτι γι' ἀγάπη τοὺς εἶχε τρυπηθῇ ὁ γρανίτης.

Ὁ μηχανικός ἐσχεδίαζε νὰ χωρισθῇ τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ Παλατιοῦ σὲ πολλὰ δωμάτια μ' ἓνα διάδρομον εἰσόδου καὶ νὰ φωτισθῇ μὲ πέντε παράθυρα καὶ μὲ μὴ πόρτα ἐπάνω ἐπὶ τὴν πρόσφιν. Ὁ Πέγκροφ παρεδέχετο τὰ πέντε παράθυρα. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ ἐννοήσῃ τὴν χρησιμότητα τῆς πόρτας, ἀπὸ τοῦ μπορούσαν νὰ μπαίνουν καὶ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸν ὑπόγειον ἀγῶγόν.

— Φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κύριος Σμιθ. Ἄν εἶνε εὐκόλο σὲ μᾶς νὰ μπαίνωμεν βγαίνωμε ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ εἶνε ἐπίσης εὐκόλο καὶ ἐς ἄλλους. Ἐγὼ λοιπὸν λογαριάζω, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, νὰ βουλώσω ἐκεῖνη τὴν τρύπα, νὰ τὴν σκεπάσω μάλιστα, νὰ τὴν ἐξαφανίσω. Καὶ δὲν θὰν δύσκολο νὰ κάμω νὰ ὑψωθῇ πάλι τὸ νερὸ τῆς λίμνης μ' ἓνα ὑδροσφράκτη.

— Καὶ πῶς θὰ μπαίνωμε μεις στὸ Παλάτι; ρώτησε ὁ ναύτης.

— Μὲ μὴ σκάλα ἐξωτερικὴ, σχοινία ἀνεμόπλοκα, ποὺ θὰ τὴν τραβοῦμε πάλι μέσα καὶ τότε θὰν ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ μὴ κινεῖς ἐπὶ τὴν κατοικία μας.

— Μὰ γιατί τόσες προφυλάξεις, κύριε Σμιθ; Ὡς τώρα τὰ ζῶα τοῦ νησιοῦ μᾶς δὲν ἐδείξαν κακὲς διαθέσεις. Ὅσο γι' ἀγρίους ἰθαγενεῖς, τὸ νησί μας δὲν κατοικεῖται.

— Εἶσαι βέβαιος, Πέγκροφ;..

— Μὰ θὰ βεβαιωθῶμε, ἅμα ἐξερευνήσωμε ὅλα τὰ μέρη...

— Ἐνῶ, ὡς τώρα, δὲν ἐξερευνήσαμε παρὰ ὀλίγα... Ὅπως δὴποτε, ἂν δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ — μέσα ἐχθροί, μπορούν καμμία μέρα νὰ ἔλθουν ἀπέξω. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς πρέπει νὰ πάρωμε ὅλα μας τὰ μέτρα.

Τὸ ἀνεγνώρισε τώρα ὁ Πέγκροφ καὶ, χωρὶς ἄλλη ἀντίρρηση, ἐτοιμάσθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τῆς διαταγῆς τοῦ μηχανικοῦ.

Ἡ πρόσοψις λοιπὸν τοῦ Γρανιτινίου Παλατιοῦ ἐπρόκειτο νὰ τρυπηθῇ ἀπὸ πέντε παράθυρα καὶ μὴ πόρτα, γιὰ τὴν καθὰ τὸ «κατοικία», καθὼς κ' ἀπὸ διάφορους φεγγίτες, γιὰ νὰ μπαίνῃ ἀφθονὸ τὸ φῶς ἐπὶ τὴν θαυμασιὰ ἐκεῖνη σάλα μὲ τοὺς στόλους. Ἡ πρόσοψις αὐτὴ ἦταν ἀνατολικὴ κ' ὁ ἥλιος, ποὺ ὅ,τι εἶχε βγῇ, τὴν ἐχρύσωνε μὲ τῆς πρῶτες τοῦ ἀκτῖνες.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀγαπητοί μου,



ΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ! ἦλθε ἡ μέρα, ποὺ καὶ τὸ καναρίνι μου αἰσθάνθηκε τὸν ἀποκλεισμό. Θὰ λαιμίσκῃ τί τρώει, πόσο θέλει γιὰ νὰ ζήσῃ; Τὸ ἴδιο εἶπα κ' ἐγὼ καί, μὲ τὴν

ιδέα πάντα ὅτι ὁ ἀποκλεισμός δὲν θὰν αἰώνιος, τοῦ ἐπῆρα τότε μὴ ὀκτὶ κεχρί. Τοῦ ἐλειψαν γρήγορα τὰ παντεσάνια του, τὰ σαβουαγιάρ' εἶχε ὅμως τὰ μαρουλάκια του, — σὰ νὰ λέμε τὸ φουφί του, — καὶ τὸ κεχρί του, — σὰ νὰ λέμε τὸ φουφί του. Καὶ μὴ ὀκτὶ πόσον καιρὸν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἓνα καναρίνι! Καὶ ὅμως, ἡ ὀκτὶ ἐτελείωσε. Κι' ὅταν ἐστεῖλα νὰ πάρω ἄλλη, μοῦ εἶπαν ὅτι κεχρί δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον, ἂν ἤθελαν καναβοῦρι. Μὰ τρῶνε καὶ καναβοῦρι τὰ

καναρίνια; Ναι μοῦ εἶπαν. Κ' ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, τὸ τσανακάκι τοῦ καναρινιοῦ μου, ἀντὶ μὲ κεχρί ὅπως πάντα, γεμίσθηκε μὲ φιλό καναβοῦρι. Ἦταν πρώτη φορὰ ἐπὶ τὴν ζωὴν τοῦ ποὺ ἐδῆλεπε τέτοιο φαγί. Κ' ἐστάθηκα, περιέργως νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμῃ, πῶς θὰ τὸ ὑποδεχθῇ. Θὰ τοῦ ἀρέσῃ; Καὶ ἂν δὲν τοῦ ἀρέσῃ, ἂν δὲν τὸ θέλῃ; τί θὰ τοῦ δώσω; Γιατ' εἶχα κ' αὐτὴ τὴν ἀνητυχία...

Σὰς εἶπα ἄλλη φορὰ, ὅτι τὸ καναρίνι μου, ὅ,τι κ' ἂν τοῦ δώσης, πρῶτα θὰ τὸ τραγουδήσῃ χαρούμενον, κ' ἔπειτα θὰ τὸ δοκιμάσῃ. Σήμερα, τίποτα. Τὸ καναρίνι μου, σιωπηλὸ, ἐκκύταζε τὸ ἀγνώστου τοῦ ἐκεῖνο φαγί, τοὺς στρουγγιλοὺς μαυρειδερούς κόκκους, ποὺ ἀντικαθιστοῦσαν τὸ γνωστὸ του, τὸ χρυσωπὸ κεχρί, μὲ κάποιον ἐκπληξὶ καὶ μὲ πολλὴ δυσπιστία. Δὲν ἐδίστασε ὅπως νὰ πάρῃ ἓνα κόκκο στὸ στόμα του. Μὲ δυσκολία, γιατί ἦταν ὀλωθεῖδου ἀσυνείηστο, τὸν ἔσπασε, τὸν καθάρισε, τὸν ἔφαγε. Καὶ φαίνεται, ὅτι τοῦ ἄρεσε φοδερὰ. Θὰ πῆτε τώρα, ὅτι ἀρχισε τὸ τραγουδῆ: Καθόλου! Μετὰ τὸν πρῶτον κόκκο, ἀμέσως ἐπῆρε νὰ δοκιμάσῃ καὶ δεύτερον. Καὶ τὸ κίνημά του, τὸ ὕψος του, ἔλεγε καθαρὰ: «Μπρέ, γιὰ νὰ ἰδοῦμαι! Αὐτὸ εἶνε ὥραϊο!.. Πολὺ ὥραιότερον κ' ἀπὸ τὸ κεχρί. Μὰ ἔτσι εἶνε ὅλο; ἢ ἔτυχε αὐτό:..»

Ἀλλὰ μόλις ἔφαγε καὶ τὸν δεύτερον κόκκο κ' εἶδε πῶς ἦταν ἐπίσης γλυκὺς καὶ ὥραϊος, τότε πιά βεβαιώθηκε ὅτι κ' ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ ἦταν ἔτσι, ὅτι σήμερον θὰ χόρταινε μὲ κατὶ ἔκτακτο, καινούριο, θαυμάσιον. Κι' ἀμέσως ἀρχισε τὸ τραγουδῆ. Κουί! κουί!.. κουί!.. ἀνατάπαυστα. Ἐτρωγε καὶ κιλαῖδουσε, κιλαῖδουσε κ' ἔτρωγε. Καὶ μὲ μὴ λαίμαργία, μὲ μὴ ἀπληστία, ποὺ φοβήθηκε μὴ στομαχίσθῃ καὶ τοῦ ἐδῆλα τὸ τσανακάκι. Τότε ἀρχισε τὰ κλάμματα καὶ τὰ παράπονά. Κάτι κλασθηματάκια λυπημένα μαζὶ καὶ θυμωμένα. Ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ τὸ ξαναβάλῃ. Κι' ἐξακολούθησε τὸ ἀθεόφοβον νὰ τρώγῃ σχεδὸν ὡς τὸ μεσημέρι. Τοῦ κάκου τὸ περίμενε τὸ μπανάκι του, μὲ φρέσκο νερό. Τὸ περιφρονούσε, τὸ ξεχνούσε. Κ' ἐνῶ ἄλλη φορὰ ἔκανε τὸ λουτρό του πρῶτον, μόλις ἔτρωγε λίγο κεχρί, σήμερον, γιὰ νὰ τὸ κάμῃ, ἐννοεῖσε πρῶτα νὰ δειάσῃ τὸ τσανακάκι!

Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι τὸ καναρίνι μου ξετρελλάθηκε μὲ τὸ καναβοῦρι του. Λίγον κεχρί, ποὺ εἶχε μείνῃ ἐπὶ τὸ σακκούλα, τοῦ τὸ δίνω τώρα καὶ δὲν τὸ καταδέχεται. Ὅλο καναβοῦρι. Ποῦ θὰ πῇ, ὅτι ὁ ἀποκλεισμός δὲν τὸ ἐδῆλεψε καθόλου. Μὲ τὸ καναβοῦρι ποὺ τοῦ ἔφερε δῶρον, τὸν αἰσθάνθηκε ἄλλοιῳ ὥτικα παρὰ ὅπως ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰλλα ζῶα: ἀπὸ τὴν καλὴ. Καὶ ὅ-

ποθέτω, ὅτι θὰ εὐχεται νὰ ἔχομε καθεστὸν ἀποκλεισμό, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ εὐχονται, παρὰ μόνον ἴσως οἱ ἔμποροι τῶν τροφίμων, — κ' αὐτοὶ πάλι δὲν πιστεύω πολὺ, γιατί ὅσο κ' ἂν εἶνε ὁ Ἕλληνας ἔμπορος, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ εἶνε καὶ λίγον πατριώτης. Ἀλλὰ γιὰ τὸν πατριωτισμὸ τοῦ καναρινιοῦ μου, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐγγυηθῶ... Σὰς ἐγγυῶμαι μόνον γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, ποὺ τὴ μαρτυρεῖ κ' ἡ ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαμε στὸ καναβοῦρι. Κι' ἄλλη φορὰ σὰς μίλησα γι' αὐτὴ τὴν ἐξυπνάδα κ' ἂν σὰς ξαναμιλῶ, εἶνε γιατί μοῦκανε μεγάλη ἐντύπωσις ἡ ἱστορία.

Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; Ἀπὸ κεχρογάρο, τὸ καναρίνι μου θὰ μεταβληθῇ σὲ καναβοροφόγον. Ἡ ὅταν θάχομε πάλι κεχρί, θὰ τὸ ξανασυνειθίσῃ; Ὑποθέτω ναι, γιατί θὰ τὸ ἔχη ξεχάσῃ κ' ὅταν θὰ τὸ ξαναῖδῃ, χρυσὸ καὶ ἱερικόν, θὰ τὸ δοκιμάσῃ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ θὰ τοῦ ἀρέσῃ. Πολλὰ πουλιὰ καὶ πολλὰ... παιδιὰ τὸ ἔκαμαν σὰν τὸ καναρίνι μου. Δοκίμασαν τὸ κρίθινον ψωμί, — τὰ παιδιὰ ἐννοῶ τώρα, — τοὺς ἄρεσε, τὸ βρήκαν γλυκὺ, νόστιμον, καὶ βεβαιώνουν ὅτι δὲν θὰ τρώγουν πιά ἀπὸ τὰλλα. Ἀλλὰ ὅταν ἔλθῃ τὸ ἄλλο, τὸ ξεχασμένο, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τοὺς ἀρέσῃ πάλι καλλίτερα καὶ δὲν θὰ θέλουν νὰ ξαναῖδουν στὰ μάτια τοὺς κρίθινον. Πολλὲς τέτοιες ὁμοιότητες καὶ ἀναλογίαι βρίσκαι ὅποιος τρέφει πουλιὰ καὶ παιδιὰ. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε, ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν κιλαῖδουν πάντα τὸ φαγί τους, ὅπως τὰ πουλιὰ, ἀλλὰ τῆς περισσώτερες φορὲς τὸ μουρμουρίζουν. Ἡ διαφορὰ εἶνε πολὺ σπουδαία καὶ στοχάζομαι ὅτι τὰ παιδιὰ θὰ μπορούσαν νὰ πάρουν ἓνα καλὸ παραδειγματάκι ἀπὸ τὰ πουλιὰ, ποὺ δὲν κάνουν πολλὰ νάζια καὶ ποὺ κ' ὅταν κλαῖνε ἀκόμα, κλαῖνε... κιλαῖδιστά.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

— Κατὰ τὸν Οὐγγῶ —

Ὡς χρόνια ἀγῶν κ' ἀθῶα! — Ἀπὸ γυμνασίου βαλάντιδι, ἐπὶ τῇ τάξει, ἓνα παλιὸ θροῦν βαρὺ τὸ καλαμάρι, ἢ ἔδρα κ' ἢ ἀναμμένη λάμπα, — τοῦ Ἐσπεροῦ ἀδελφοῦ καὶ ταπεινῆ...
Σχολοῦσαμε κ' ἀνιούχα ἔτρεχα ἐπὶ τὸν ἄλδελφόν μου.
ἀκοιμῶμε, σὰν τὰ ξαρκάδια πεταχτά: χίλια δυὸ λόγια ἤχουσιν ἐπὶ σιωπῇ τοῦ δροῦμου.
στὰ διὰπλάτα λιβάδια τ' ἀνοιχτά...

Μυῖγες πετοῦσαν σιγαλά... Καὶ μακρὸν σιμένον
τὸ σιωπηλὸ ἄστρο ἀναβεν ἐκεῖ
ἐπὶ τῇ σκιά τ' ἀηδόνι τὸ γλυκὺ κρημνισμένο
ἐπὶ τῇ φύσιν ἐμύδατε τὴν θεὰν τοῦ μουσικῆ...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ο ΠΕΤΡΑΚΗΣ

Πατέρας και πατριός.

Ο Πετράκης, ἄμα ἐσχόλασε ἀπὸ τὸ Λύκειο, ἐγύρισε ἴσα στὸ σπίτι, ἄφισε τὰ βιβλία του στὸ τραπέζι κ' ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου. Πέντε ἡ ὥρα. Ἐπρεπε νὰ δειλινίτη καὶ κανέναν δὲν ἦταν ἐκεῖ νὰ τὸν περιποιηθῇ. Οὔτε τοῦ εἶχαν φυλάξῃ τίποτα, λίγο γλυκό, κανένα φρούτο... Ὁ Πετράκης δὲν ἀπόρησε πολὺ γι' αὐτό· ἦταν, φαίνεται, συνειθισμένος. Ἐπειδὴ ὅμως πεινοῦσε, ἐπῆρε μόνος του τὸ καρβέλι κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ κόψῃ μιὰ φέτα.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄκουσε βήματα στὴ σκάλα. Ἀνέβαινε ὁ πατριός του. Τρομαγμένος, ὁ μικρὸς ἄφισε τὸ ψωμί καὶ τὸ μαχαῖρι, ἔτρεξε στὸ τραπέζι, ὅπου ἦταν τὰ βιβλία του κ' ἔσκυψε ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα του.

— Πέτρο, δὲν ἐγύρισε ἀκόμα ἡ μητέρα σου; ρώτησε ὁ πατριός με τραχιά φωνή.

— Ὁχι, ἀκόμα. Ἡ μαμά εἶπε στὴ Ροζίνα πῶς θάργῃσῃ καὶ πῆρε μαζί της καὶ τὸν Ρικέτο.

Ὁ πατριός ἐστρεψε πρὸς τὸ παιδί ἕνα πρόσωπο θυμωμένο.

— Ἐτσι μιλοῦν; τοῦ φώναξε. Ἐτσι λένε ξερά-ξερά «ὄχι»; Μοῦ φαίνεται, πῶς μποροῦσες νὰ πῇς «ὄχι, μπαμπά, ἀκόμα...»

— Μὲ συγχωρῆτε... ἄρχισε νὰ λήθῃ ὁ μικρὸς.

Ἀλλὰ τὸν πῆρε τὸ παράπονο καὶ σὴν ὥρα. Μιὰ ἐπανάστασις ἐβράζε μέσα του, ἐσυλλογίζετο:

«Ὁχι! ποτὲ δὲν θὰ σὲ πῶ μπαμπά, ἀφοῦ ἐγὼ ἔχω μπαμπά δικό μου, ἀληθινό, ποῦ μ' ἀγαποῦσε, μὲ χαίδευε, μὲ φιλοῦσε... Ὡ, τὸ βράδυ σὰν γύριζε!.. Τί παιγνίδια, τί γέλια ἐκάνανε οἱ δύο μας!.. Οἱ γείτονές μας ἐθύμωναν καὶ μᾶς κτυποῦσαν τὸ ταβάνι ἢ τὸν τοίχον:— Τάκ! τάκ! συγχάστε πιά!»

Κ' ἐνῶ μὲ τὰ δακρυσμένα του μάτια βλέπει νὰ χορεύουν εἰς τὴν πλάκα τὰ ψηφία ποῦ γράφει, ὁ Πετράκης ξαναθυμᾶται τὰ παλαιὰ περασμένα. Ὡ, τί ὥραϊο, τί τρυφερό, τί εὐτυχισμένο ποῦ ἦταν τὸ σπίτι, εἰς τὴν ἀρχὴν, τότε ποῦ προτογνώρισε τὸν κόσμον! Ἀλλὰ ἔπειτα ἡ ἁρμό-

νία διαταράχθηκε, ἡ ὁμόνοια ἐφυγε... Ὁ μπαμπᾶς του καὶ ἡ μαμά του δὲν εἶχαν ποτὲ τὴν ἴδια γνώμη. Ἀρχισαν μαλώματα, καυγάδες. Κ' ἕνα βράδυ, ὁ Παῦλος Μπερῶ, ὁ ἀληθινὸς του πατέρας, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ δὲν ξαναγύρισε.

Πέρασαν μῆνες, χωρὶς νὰ τὸν ξαναῖδῃ. Μιὰ μέρα, ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ μάθῃς, παιδί μου, ὅτι δὲν μποροῦμε πιά νὰ ζήσωμε μαζί, ὁ πατέρας σου κ' ἐγώ. Χωρίσαμε... Δὲν εἶσαι ἀκόμα ἐπὶ τῶν ἐτῶν καὶ τὸ δικαστή-

τάλλα ποῦ φόρτωναν ἐμπορεύματα, τὰλλα ποῦ ἐπαιρναν κάρβουνα, τοὺς διατρίβαν πολὺ καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν γιό. Ὡρες ἐστέκοντο καὶ τὰ κύτταζαν. Κάποτε ἐβλεπαν νὰ μπαίνει στὸ λιμένα ἢ νὰ φεύγῃ κανένα ὑπερωκεάνειο, ἀληθινὴ πλωτὴ πόλι, ποῦ μιὰ φορὰ μάλιστα ἀνέβηκαν ἐπάνω καὶ τὴν εἶδαν ἀπὸ κοντά.

Τὸ καλοκαίρι, ἄλλες διασκεδάσεις. Ἐκάναν ἐκδρομὰς εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Χάβρης, πῆγαιναν εἰς τὸ Ἐτρεῖ, εἰς τὸν Σαιν-Ζουέν, εἰς τὴν Ταγκαρβίλη. Πατέρας καὶ γιὸς περνοῦσαν τὴν ἡμέρα τους εἰς τὴν ἐξοχὴν, στοὺς πράσινους ἀμπελους, στὰνθισμένα λειβάδια, γεμάτα μαργαρίτες καὶ παπαροῦνες. Τὸ μεσημέρι διάλεγαν μιὰ καλὴ θέσι, εἰς τὴν σκιά, ἐβάζαν ἀπὸ τὸ δίκτυ τὰ φαγιά τους κ' ἔτρωγαν φαιδρότατα, μονάχοι τους, σὰν δύο φίλοι.

Τὸ βράδυ ὁ Πετράκης γύριζε στὸ σπίτι τῆς μητέρας του, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη χαρὰ, μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἥλιο καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια νύκτα ὄνειροπολοῦσε τὴν προσεχὴ ἐκδρομὴν...

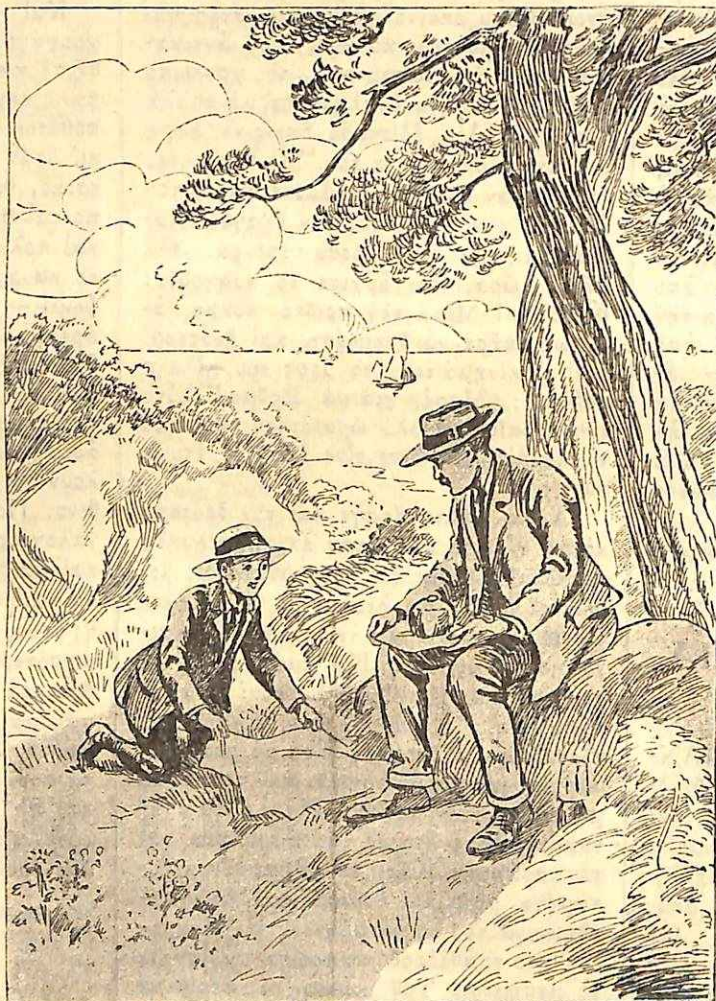
Ἀλλὰ ἡ ὥραία αὐτὴ ζωὴ δὲν ἐδάσταζε πολὺ. Μιὰ μέρα, ὁ Παῦλος Μπερῶ ἐφυγε γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Παρίσι. Τοὺς πρώτους μῆνες ἔγραφε εἰς τὸν γιό του τακτικά. Ἐπειτα τὰ γράμματά του ἀραίωσαν. Εἶχε πιάσει μιὰ ἐργασία ἐμπορικὴν, ποῦ δὲν τοῦ ἄφινε καθόλου καιρό...

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἡ κυρία Μπερῶ ξαναπαντρεύθηκε. Πῆρε τὸν τραχὺ ἐκείνον ἄνθρωπον, ποῦ τόσο τὸν φοβοῦνταν ὁ μικρὸς Πετράκης. Καὶ μὲ τὸ δίκτυ του. Γιατί ποτὲ δὲν εὑρίσκε ἕνα καλὸ λόγο γι' αὐτὸν ὁ κ. Ἀνριέ, (ἔτσι ὠνομάζετο ὁ πατριός του.) Δὲν ἤξερε παρὰ νὰ τὸν μαλώνῃ, νὰ τὸν δέρνῃ καὶ, γιὰ τιμωρίαν, νὰ τὸν ἀφίγγῃ νηστικό.

Ἰστέον, ἀπὸ ἕνα χρόνον, ἦλθε εἰς τὸν κόσμον ἕν ἀδελφάκι.

Ὁ Πετράκης χάρηκε πολὺ, πολὺ, γιατί ἐνόμισε πῶς τοῦστελνε ὁ Θεὸς ἕνα φίλον, ἕνα σύντροφον, μιὰ παρηγορίαν. Ἀλλὰ γελᾶστηκε. Τὸ νεογέννητον, μεγαλώνοντας, μεγάλωνε καὶ τὴ δυστυχίαν τοῦ ἀδελφοῦ του· γιατί οἱ γονεῖς προτιμοῦσαν αὐτὸ καὶ δὲν τὸ κρυβάν καθόλου.

Ὅταν ἔαυρα ὁ μικρὸς Ρικέτος κτυποῦσε τὸν Πετράκη ἢ τοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιά, τὸ ἄδικο θὰ τὸ εἶχε πάντα ὁ δευτερός. Ἡ μητέρα του τὸν ἀγαποῦσε βέβαια, ἀλλὰ φοβοῦταν τὸν ἄντρα της καὶ ποτὲ δὲν ἐπαιρνε μπροστά του τὰ



«Ἐτρωγαν φαιδρότατα, σὰν δύο φίλοι...» (Σελ. 216, στ. γ').

ριο, δόξα σοι ὁ Θεός, σάφιναι εἰς τὴν μητέρα σου. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ βλέπῃς κάπου-κάπου καὶ τὸν πατέρα σου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Παῦλος Μπερῶ πῆγαινε τακτικά κ' ἐπαιρνε τὸν Πετράκη. Ὁ μικρὸς εἶχε τότε πανηγύρι· γιατί μὲ κανένα δὲν ἦταν εὐτυχέστερος παρὰ μὲ τὸν πατέρα του. Κατοικοῦσαν εἰς τὴν Χάβρη. Συχνά, γεροπιασμένοι, πῆγαιναν εἰς τὴν προκυμαία. Ἡ μεγάλη κίνησις ἐκείνου τοῦ λιμένος, τὰ πλοῖα ποῦ μπαίνοντο καὶ ἀνατάσσοντο,

δίκτυα τοῦ Πετράκη. Κανένα λοιπὸν δὲν εἶχε νὰ τὸν ὑπερασπίζεται. Καὶ σιγά-σιγά συνήθισε νὰ τὰ ὑποφέρει ὅλα, χωρὶς νὰ νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ γογγύζῃ.

Ἡ ἐπανάστασις ὅμως ἐβράζε μέσα του...

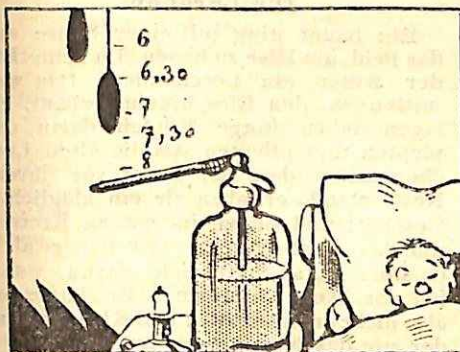
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΒΑΖΟ

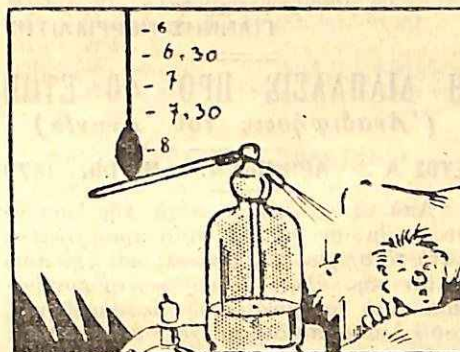
Διωγμένος!

Ὁ κ. Ἀνριέ, ὁ κακὸς πατριός τοῦ Πετράκη, εἶχε ἀγοράσῃ κάποτε, ἀπὸ ἕνα βαπόρι, ἕνα κινεζικὸ βάζο. Ἦταν ἀπὸ πορσελάναν, μὲ λουλούδια, γνήσιο κομφοτένημα τῆς Κίνας, ποῦ εἶχε βέλαια τὴν ἀξίαν του. Ὁ κ. Ἀνριέ ὅμως τὸ ὑπερτιμοῦσε, τὸ θεωροῦσε κειμήλιον ἀνεκτίμητον.

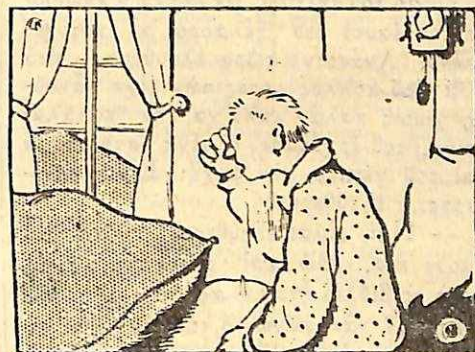
ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΥΠΝΑΡΑ



Ὁ Κωστάκης δὲν ἔχει ξυπνητήρι. Κ' ἐπειδὴ τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ξυπνᾷ μόνος του, τὴν ὥραν ποῦ πρέπει, ἐσκεπτικῶς νὰ κάμῃ ἕνα ξυπνητήρι μὲ τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου καὶ μὲ τὴν μοτιλίαν τοῦ σέλτε. Ἐπρόσθεσε νὰ ἰδῇ ὡς ποῦ φθάνει, κάθε ὥραν, τὸ βάρος τοῦ ρολογιοῦ κ' ἐσημειώσε



τῆς διαφόρου ὥρας εἰς τὸν τοίχον. Ὅταν λοιπὸν θέλει νὰ ξυπνήσῃ, ὡς ποῦμε στῆς ὀκτώ, — τὸ ἀργότερον, — τοποθετεῖ εἰς τὸν τοίχον τὴν μοτιλίαν ἔτσι, ὥστε ὁ μοχλὸς νὰ ἐρχεται ἴσια-ἴσια εἰς τὸ ὄκτω. Τὸ βάρος τοῦ ρολογιοῦ, ἐκείνη τὴν ὥραν, βρῖσκει τὸν μοχλόν, τὸν πιέζει καὶ... ἕνας κρουνοῦς



κρουνοῦ νεροῦ σφενδονίζεται ἀπὸ τὴν μοτιλίαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπναρά. Δὲν εἶνε βέβαια πολὺ εὐχάριστη αὕτη ἡ ψυχρολουσία, τὸν ξυπνᾷ ὅμως τὸν Κωστάκη. Καὶ γι' αὐτὸ εἶνε εὐχάριστος καὶ καίρια ὥρα νὰ πιάσῃ τὴν ἐφευρεσίαν του.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΑΣΧΗΜΟ ΤΕΛΟΣ
ΕΝΟΣ ΩΜΟΡΦΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

Ὁ Θεόφιλος Φίχτε, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φιλοσόφους τῆς Γερμανίας, ἦταν ἕνα ἀπλό χωριατόπουλο πολὺ φτωχόν. Ὅταν ἦταν ἐπὶ τὰ χρονῶν, ἐπειδὴ ἔμαθε καλὰ νὰ διαβάξῃ, ὁ πατέρας του τοῦ ἔφερε ἀπὸ τὴ χώρα δῶρον ἕνα ὡμορρό βιβλίου γεμάτον εἰκονογραφίας: Τῆς «Θαυμασίας περιπέτειας τοῦ Σίγφριδ μὲ τὰ κέρατα».

Ποτὲ τοῦ ὁ Θεόφιλος δὲν εἶχε διαθέσῃ τόσο ὡμορρό βιβλίου. Κάθε βράδυ, ὅταν ἀποτελεῖε τὰ γραπτά του καὶ ἀπομάθαινε τὰ μαθήματά του, ἀνοίγε τὸ βιβλίου του μισὴ ὥραν πρὶν πλαγιάσῃ καὶ βυθίζονταν εἰς τὸ διάβασμα. Ἐρρόντιζε ἀπὸ πρὶν νὰ σημειώσῃ τὸ μέρος ποῦ θὰ σταματοῦσε, μὰ πάντα σχεδὸν

τὸ ξεπερνοῦσε, τόσο τοῦ ἐκινεῖτο ἡ περιέργεια νὰ μάθῃ τὰ παρακάτω.

Ὁ πατέρας του ὅμως ἐδύνατο γρήγορα τὸ λυχναρί, ἀπὸ εὐνομοῖα, γιατί ἦταν φτωχὸς καὶ ὁ Θεόφιλος ἀναγκαζόταν νὰ πέρτῃ εἰς τὸ κρεβάτι λυπημένος. Ἐβάζε ὅμως τὸν «Σίγφριδ μὲ τὰ κέρατα» κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του καὶ τὸ πρῶτον ξυπνοῦσε νωρίτερα καὶ ρουτοῦσε ἀκόμη δύο-τρὶς σελίδας, πρὶν νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖόν του.

Ἔτσι, μὲ τὸν καιρό, τὸ μικρὸν παιδί δὲν εἶχε πιά νου παρὰ μόνον γιὰ τὸ βιβλίου του. Τελειῶνε ἄψε-σούσε τὰ χρέη του καὶ κακομάθαινε τὰ μαθήματά του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ εἶδῃ καὶ νὰ διαθέσῃ τὸ ἀγαπημένον του βιβλίου. Ἐνὰ πρῶτον μάλιστα εἶχε φύγει εἰς τὸ σχολεῖόν του χωρὶς νὰ νὰ κυττάξῃ τὸ ποίημα ποῦ εἶχε νὰ μάθῃ.

Ὅταν ὁ δάσκαλος τὸν ρώτησε, ὁ Θεόφιλος, κατὰκύνειν ἀπὸ ντροπῆς, σηκώθηκε ἔτοιμος νὰ ὁμολογήσῃ πῶς

δὲν ἤξευρε οὔτε λέξι ἀπὸ τὸ μαθήμα. Ἐλα ὅμως ποῦ τὸ βιβλίου τοῦ πλαγινοῦ του ἦταν ὁλάντικον ἐπάνω εἰς τὸ θρανίον μπροστά του, καὶ ἴσα-ἴσα εἰς τὴν σελίδα ποῦ ἤθελε!

Δὲν κρατήθηκε εἰς τὴν πειρασμόν καὶ ἀντὶ νὰ πῇ τὴν ἀλήθειαν, ὁ Θεόφιλος διάβασε τὸ ποίημα, εἰς τὴν κλειστά, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος. Κι' ὁ δάσκαλος ποῦ δὲν κατάλαβε τίποτα, τοῦ ἔκαμεν ἕνα σμῶρ ἐπαίνους καὶ τὸν ἔφερε παρὰ δειγμὰ εἰς τὴν τάξιν.

Αὐτοὶ ὅμως οἱ κλεισμένοι ἐπαίνοι τοῦ ἐκάναν περισσότερον κακόν ἀπὸ ὅλα τὰ μαλώματα ποῦ θὰ μπορούσε νὰ παθῇ. Κατάλαβε πῶς ἔγινε κατεργάρης, πῶς ἦταν ψεύτης, αὐτὸς ποῦ ποτὲ ὡς τὰ τώρα δὲν εἶχε γελᾶσαι κανένα. Καὶ ἦταν δυστυχής.

Ὅλη ἐκείνη τὴν νύκτα γυρνοῦσε καὶ ξαναγυρνοῦσε εἰς τὸ κρεβάτιον του. Τὴν αὐγὴν, ὅταν ὅλοι κοιμῶνταν ἀκόμα μέσ' εἰς τὸ σπίτι, σηκώθηκε, νύθηκε βίαι-

ετικά, άνοιξε χωρίς θόρυβο την πόρτα κι έφυγε τρεχάτος μέσα στα χωράφια. Σταμάτησε σε ένα μικρό γεφύρι κι από τη μπλούζα του έβγαλε κάτι που είχε κρυμμένο. Τό βιβλίο που τόνον αγαπούσε: τ' «Θαυμάσιες περιπέτειες του Σίγφριντ με τὰ κέρτα». Δέν θέλησε νά τ' άνοίξει, γιατί φοβήθηκε μή δέν μπορέσει νά τ' άρτίσει πάλι, αλλά κτύπησε πολλή ώρα με δακρυσμένα μάτια τὸ ὡμορφο χρυσδεμένο κάλυμμα καί μ' ένα άπότομο κίνημα... τὸ πέταξε μέσ' τὸ ποτάμι.

Με τὸ πείσιμο, τὸ βιβλίο άνοιξε, έδειξε άλλη μια ύπερη φορὰ τίς ὡμορφές εἰκόνας του καί χάθηκε μέσ' στὸ νερό... Τότε τὸ παιδί ξέσπασε σὰ κλάματα. Σωριάσθηκε πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα καί παραδόθηκε στή λύπη του...

Καί ὅμως, όταν πὶο άργά ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ, μετέκληξε έννοιωσέν τον ἑαυτοῦ τοῦ ξέλαστρο καί εὐτυχισμένο. Άνάσαινε τώρα ἐλεύθερα. Μιά λέξη πού πολλές φορές τὴν εἶχε ακούσει χωρίς καλὰ καλὰ νὰ τὴν καταλαβαίνει, τοῦ ἐρχότανε ὁλοένα σὸ στόμα καί τοῦ γέμιζε τὴν ψυχή: Εἶμαι ἐλεύθερος... ἐλεύθερος!

— Ναι, εἶμαι ἐλεύθερος, γιατί δέν ἔχουν πιά, ἐδῶ καί κάμποσο καιρό. Αὐτὸ τὸ βιβλίο ἦταν ὁ ἀφέντης μου. Με ἀνάγκασε νὰ κάνω ὅ,τι δέν ἤθελα. Μ' ἔκαμε νὰ γίνω ἀμελής καί ψεύτης. Τί εὐτυχία νὰ νοιώθω πῶς εἶμαι ἐλεύθερος ξανά!

Τί εὐτυχία, ἀλήθεια, νὰ εἶνε κανένας ἐλεύθερός, τί μεγάλο καλὸ ἡ ἐλευθερία! Λίγα παιδιὰ ὅμως, καί λίγοι ἄνδρες ἀκόμα, ἔχουν τὸ θάρρος νὰ παρνηθοῦν, ὅπως ὁ μικρὸς Θεόφιλος, μιὰ εὐχαρίστησι τους καί ὅταν ἀκόμη νοιώθουν πῶς αὐτὴ τοὺς σέρνει ἀγάλια - ἀγάλια στήν καταστροφή!

(Από τὸ Γαλλικό) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῶν Ὀρθοκευτικῶν.

— Τί σημαίνει, Μίμη, «ἐγὼ εἶμι ὁ ὢν»;

— Ἐγὼ εἶμαι αὐτό.

* Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαβόλαι τοῦ Ἀρσανείου

Στέφης τοῦ Ἐωσφοροῦ περὶ ἐκείνων πού στέλουν Παιδικόν Πνεῦμα.

— Τί κουτοί! Δέν φτάνει πού λένε κουταμάρες, ἀλλά τὴν γράφουν καί στή Διάπλασι νὰ ντροπιάζονται.

* Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Διάκοντος Ἀστέρος

Ὁ Νίκος ἔμεινε φέτος στήν ἴδια τάξι καί κλαίει κι' ὁδύρεται.

— Πάει, ἔχασα ἕνα χρόνο! ξεφωνίζει.

— Ἐ! μήν κλαίς! πού κάνει ὁ μικρός σου ὁδύρετος. Δέν φάνηκε λίγο μήπως τὸν ξαναβρίσκεις;

* Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριου

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΧΗΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

— Καί γιὰ πού, καλή μου χήνα;

— Πάω νὰ ἰδῶ τὴ βατράχνα...

— Καί πῶς εἶσαι ἔτσι ντυμένη;

— Πόδια ὡς μύτη λασιωμένη;

— Μά, δέν ἔμαθες, πῶς πρέπει

Φίλο σπῖτι τοῦ ὁποῖος βλέπει,

Καί τὴ φορεσιά, πού ἀρᾷσει

Μόνον ἐκεῖνον, νὰ φορέσῃ;

— Κάλλιο τότες νάχες σκύλους

Κι' ὅχι τέτοιους... βρωμοφίλους!

ΜΑΓΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΞΥΛΑΚΙ

— Πῶς ξηλεύω τίς πεννούλες,

Βελονίτσες, καρφισοῦλες,

Πού κρατεῖς με τὰ φιλιὰ σου,

Μόλις ἔλθουνε σιμά σου...

Πάρε με στήν ἀγκαλιά σου!

* Ἐυλαράκι μου, στογάσου,

Πῶς ἐγὼ ὅλους θέλω, μιὰ

Ξύλινη ἔχεις σὺ μαμιά,

Καί ποτές δέν πᾶει τὸ ξύλο

Τὸ μαγνήτη νάχη φίλο...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ (Ἀναδιφύσεις τοῦ Ἀνανία)

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 4. — ΜΑΪΟΣ, 1879

Ἀπὸ τὸ φυλλάδιον αὐτὸ τῆς Διαπλάσεως, ὅμοιον με τὰ τρία προηγούμενα κατὰ τὸ σχῆμα, τὰς εἰκόνας καί τὴν ποιητικίαν τῆς ὕλης, ἀντιγράφω τὸ ποιηματάκι αὐτοῦ τοῦ μακαρίτου Κατακουζηνοῦ, πού χιλιάδες παιδιὰ τὸ ἔχουν ἀποστηθίσῃ:

* Ἐλεψέ τὸ χιόνι

Κ' ἦλθε, χελιδόνι,

* Ἐξυπνο πουλί.

* Ἡ μικρή μου στέγη

* Καλὸς ἦλθε, λέγει

Καί σὲ προσκαλεῖ.

* Ἐλα, μὴ φοβῆσαι!

Τὴ φωλιά σου κτίσε.

* Ἐλα, ἐπειδὴ

* Ἀσπλο θὰ εὐρίσ,

Εἶμαι, νὰ τὸ ξυρῆς,

Ἐυτακτο παιδί.

Δέν εἶνε ἕνα χαριτωμένο παιδικὸ ποιηματάκι; Καί δέν εἶνε κοῦμα πού οἱ ποιηταί μας δέν γράφουν πιά τέτοια; Κ' οἱ πῶς νέοι ἀκόμη θέλουν νὰ κάνουν τοὺς μεγάλους καί νὰ γράφουν σοβαρά καί δύσκολα. Καί ὅμως ἡ Διάπλασι θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχὴς ἂν εἶχε νὰ δημοσιεύσῃ καί σήμερα τέτοια ἀπλά, εὐκόλα καί τεχνικὰ στιχάκια γιὰ τὰ μικρότερα τῆς παιδιά...

* Ἰδοὺ καί μερικὰ γνωμικά, ἀπὸ τὸν Ἐθναγορὸν τοῦ ἰδίου φύλλου:

* Ἡ ὁρησκία παρηγορεῖ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ δυστυχίᾳ καί παρέχει οὐρανίαν τέρψιν ἐν ταῖς πικραῖς τῆς ζωῆς του στιγμαῖς.

* Ἡ ὀνηρία εἰσέγαγεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀηδαν.

* Ὁ πρῶτων τι πρὶν ἢ σκεφθῇ ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἐπιχειροῦντα ταξείδιον ἄνευ προετοιμασίας.

* Ὁ λόγος τοῦ ἀποκτήσαντος φήμην φιλαλήθους ἔχει τὴν δύναμιν ὄρκου.

— Καί αὐτὸ ἀκόμη τοῦ Κατακουζηνοῦ, ὅχι πολὺ καλλιτεχνικὸν εἰς τὴν διατύπωσιν, ἀλλὰ πονηρὸν διὰ τοὺς ἀμελεῖς καὶ ἐπαναλαμβανόμενον διὰ τοῦτο συχνὰ ἀπὸ γονεῖς καί διδασκάλους:

* Ὡ παῖ, ἂν μείνης ἀμαθής;
ἔξ ὀνηρίας μόνον;
Ὡς πρέπει σοί, μὴ λυπηθῇ;
Ἄν σὲ καλῶσιν ὄνον.

* Ἀπὸ τὴν Ἀλληγογραφίαν:

κ. Γ. Σ. Κέκρυαν. — Ἡ ἐκδοσις τῆς Διαπλάσεως ἠρξεν ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου, ἐπομένως φυλλάδια Ἰανουαρίου δέν υπάρχουν.

Φιλοσόφῳ Μητροί. — Ἡ πρώτη φροντίς πρέπει νὰ εἶνε νὰ καταστήσωμεν τὸν ἄνθρωπον ἔμμοον καὶ ὄχι σοφόν· διότι οὐδὲν ὀλεσιώτερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἢ ἄνθρωποι νοήμονες καί περαιομένοι, ἀλλὰ ἐστερημένοι ἠθικῆς καί ἀρχῶν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

Πρόκειται νὰ μεταφρασθῇ, διὰ τὴν δημοσιεύσιν εἰς τὴν «Διάπλασιν», τὸ κατωτέρω γερμανικὸν κείμενον. Κεῖ προκηρύσσεται σήμερον διαγωνισμός διὰ τὴν καλλιτέραν τοῦ μεταφράσεως.

Die Lerchen

Ein Bauer ging mit einer Sense auf das Feld, um Klee zu hauen. Da bemerkte der Bauer ein Lerchennest. Das war mitten in den Klee hinein gebaut. Es lagen sieben junge Vöglein darin, die piepten und pfeiften. Als die alten Lerchen sahen, dass der Bauer vor ihrem Neste stand, erhoben sie ein klägliches Geschrei und flogen in weiten Kreisen um das Nest herum. Der Bauer aber dachte: «Was hätte sich davon, wenn ich das Nest zerstörte?» Er rührte es also nicht an, liess sogar den Klee stehen, der um das Nest herum wuchs.

Bald kamen die alten Lerchen wieder und sahen ängstlich nach, ob sie ihre Kinder alle noch hätten. Ja, sie hatten sie alle noch. Wie freuten sie sich! Nun fingen sie zu füttern und zogen die Jungen gross. Als sie flügge waren, stiegen sie in die Luft und trillerten über dem Klee. Wenn dann der Bauer des Morgens auf sein Feld zur Arbeit ging und es sang eine Lerche über ihm, dachte er jedesmal: «Das ist gewiss eine von den Sieben, die du in dem Neste fandest.» Und ihr Gesang machte ihm doppelte Freude.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1.—Εἰμποροῦν νὰ λάθουν μέρος ὁσοὶν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1917, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταί καί ταδελφικῶν, καί ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

2.—Διὰ μεταφράσεως, εἰς πολὺ ἀπλὴν ὁμιλουμένην γλῶσσαν, (χωρὶς ξενισμούς καί χωρὶς σχολαστικισμούς) πρέπει νὰ εἶνε γραμμένα πολὺ καθαρά εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου (μὴ περιέχον δηλαδὴ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς μεταφράσεως) καί ἐπὶ τῆς μῆς μόνον ὁμῶς αὐτοῦ (μὴ γράφεται ποτε ἀπὸ πῶς) — μετὰ τὴν σημείωσιν ἀνωθεν: «Διὰ τὸν Μ. Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως» καί κάτωθεν μετὰ τὸν κατὰ ψευδώνυμον (ἂν ἔχη) τοῦ διαγωνισμένου.

3.—Μεταφράσεις ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους, δέχομαι τῆς 15ης Ἰουλίου 1917.

4.—Ἡ ὥραιότερα μεταφράσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διάπλασιν» μαζὶ μετὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, Βραβεῖα δὲ θὰ ἀπονειμθοῦν τὰ συνήθη τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν, κατὰ τὸ ΣΤ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΙΒ']

α'.) Παίγνιον

* Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριου

	ΛΟ	ΚΑΙ	ΛΟ	
ΚΑ	ΡΙΧ	ΜΕ	ΣΤΟ	ΚΑ
	ΤΟ	ΓΙΑ	ΤΟ	

Να συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ σχηματισθῇ μιὰ κοινοτάτη παροιμία.

β'.) Συλλαβικὸν κοῦβλεξον

* Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριου

* — * — * = Κράτος τῆς Ἀσίας.
* — * — * = Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης.
* — * — * = Εἶδος πλοίου.

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει μιάν συλλαβὴν. Καί καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

* Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φωχὸ Χαμομηλάκι

U A R C E T
E F E C E A
D R L I D H H
I O T N U A C

Νάναγνοσθῇ μιὰ γαλλικὴ παροιμία καί νὰ εὐρεθῇ ἡ ἀντίστοιχος ἐλληνική.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτως ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 25ου φύλλου

α'.) Γαλλ. γ'.) F
Λία, Γερμα. B A L
νία, Βουλ. C A R P E
γαρία, Βέλ. A R R I C O T
γιον, Ἀμε. A F F I N E R I E
ρικὴ. — β'.) Εἰ L O Q U E M M E N T
Μηδενὶ πονηρῷ συνοικήσεις.

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἕκαστος ἄδεδ. δρ. 3.—Χρυσὸς. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
ἕκαστος ἄδεδ. δ. 7.—Χρυσὸς. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἕκαστος. ἄδεδ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἅν τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καί δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυφροσύνης
τὴν 30ην Μαΐου 1917.

ΘΑ περιμένετε ἴσως δύο λέξεις ἀπὸ τὴν Διάπλასιν σας διὰ τὰ σημαντικὰ γεγονότα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Ἡ Διάπλασις, καθὼς γνωρίζετε, παιδιὰ μου, εἶνε καὶ ἴσο ἀνεκαθεν συντηρητικὴ, νομιμόφρων καὶ πιστὴ εἰς τὸ καθήκον. Τούτο τῆς ἐπιβάλλει ὁ προορισμός της καὶ ὁ χαρακτὴρ τῆς, ὡς φύλλου παιδαγωγικοῦ. Ἡ Διάπλασις λοιπὸν ἠσθάνθη βαθεῖαν ὀδύνην διὰ τὴν παραίτησιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, τοῦ πρώτου γηγενοῦ Βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἀπέκτησεν ἡ Ἑλλάς μετὰ τῶν αἰώνων ἀναμονῆς ἄλλ' ἠσθάνθη καὶ μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐλληνικῆς αὐτῆς Δυναστείας καὶ τὴν ἀνάρρησιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ δευτεροτόκου βασιλοπαιδὸς Ἀλεξάνδρου. Εἴθε ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ νέου Βασιλέως, νὰ ἴδῃ ἡ Ἑλλάς ἡμέρας εὐτυχείας.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

* Ἐκ προηγούμενων εἰσφορῶν (ἴδε φυλλ. 26) δρ. 6,60.—Μεταχρυσὸν Διαβόλαι 0,50.—Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες 0,20.—Παγκόσμιον Ὁρειον, 0,50.—Δημ. Σ. Μπερδέσης, 0,20.

Τὸ ὅλον δρ. 8.
Με αὐτὰς ἐνεγράφη ὁ ὑπ' ἀριθ. 10 συστηθεὶς ἄπορος. Μένουν πρὸς ἐγγραφήν ἄλλοι πέντε συστημένοι.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

* Ἐξακολουθοῦν τὰς ὑπομνήσεις μου πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας Πράκτορας, μετὰ τὴν παρακλήσιν νὰ στείλουν τὸ χρέος τῶν τὰ ταχύτερον. Εἶνε καὶ ἄλλοι, τοὺς ὁποῖους θὰ δημοσιεύσω ἰς τὸ προσεχές, ἂν ἐν τῷ μεταξύ δέν ἐξοφλήσουν.
Νικ. Α. Παναγιώδης, Δημοτολόγος Δρ. 16,50
Νικ. Γ. Λιλιπῆνης, Πειραιεύς > 40,70
Βασ. Δ. Μάλας, Πειραιεύς > 42,40
Θεοδ. Ν. Τσαβέζης, Ἰθάκη > 9,
Παῦλος Ἀναστ. Μίχο, Πειραιεύς > 14,75

* Ὁ φίλος μας Κ. Α. Κροντ. νομίζει ὅτι εἰς ἀπορρὰ τὸ πέταγμα τοῦ Τόπ εἰς τὸν ἀέρα, θὰ ὀφείλεται εἰς τὸ ὑποδύχιον τοῦ Πλοίαρχου Νέμου ὅσον δὲ ἀπορρὰ τὴν μυστηριώδη σωτηρίαν τοῦ Κύρου Σμιθ, θὰ ὀφείλεται πάλιν εἰς ἕνα τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος τοῦ ὑποδύχιου ἢ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον Νέμον... Ὡς τὸ ἴδωμεν. Ἐχετε ὀλίγην ὑπομονήν.

Ἀπὸ μακρὰν χαίρετὶ τοὺς φίλους μου τῆς Πελοποννήσου. Τοὺς ἔχασα καὶ αὐτοὺς τώρα μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ τὴν διακοπὴν τῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας. Ἀλλ' ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ κακὸν θὰ εἶνε προσωρινόν. Μικρὸν καὶ οὐχ' ὀρεῖστέ με, μικρὸν καὶ ὀρεῖστέ με, ἀγαπητοὶ Πατριῶτες, Πύργιοι, Αἰγυῖς, Κορίνθιοι κτλ. κτλ.

Αὐτὸ ἀκριβὲς εἶνε ἡ ὁμιλουμένη, Ἀσὴ ἕνα κράμα δημοτικῆς καὶ καθαρευομένης ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ τέχνη, διὰ νὰ τὸ γράφω καλῶς καὶ νὰ τὸ κρατῇ πάντα ἐκεῖ πού πρέπει. Γι' αὐτὸ πολλοὶ βρῖσκουν εὐκολότερον νὰ γράφουν ἢ ὅλο δημοτικὴν ἢ ὅλο καθαρευομένην, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ δυσκολώτερον καὶ ὅμως ὅχι δυσκολώτερον εἶνε τὸ τεχνικὸ ἐκεῖνο κράμα, πού τὸ διαβάσεις χωρὶς νὰ σ' ἐξαφνίσῃ τὸ ὅλον καὶ δέν ξέρεις ἂν εἶνε καθαρευομένη ἢ δημοτικὴ.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, Ἰερὲ Ἀγών. Καὶ ἄλλοι ἐμνήστησαν τὸ παράδειγμα σου. Ὁ Γέρον-Ἀἴμος π. γ. μου ἔστειλεν ἕνα ὡραῖοτατο κοίτινο ψωμί! ὁ δὲ Ὁδοῖμος Θόλος, ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν, δύο ὁκάδες ἀλευρί. Τοὺς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ. Εἶνε τόση ἡ ἀνακούφισις μετὰ τὴν τὴν ἐλλείψιν!

Μεσοημερικὴ Ἀκτὴ. ἔχεις δίκην ἄλλ' ἕνα

τὸ φύλλον δέν ἐσκαίχεται ἔτσι, θὰ τὸ ἐλάμβανες τόσο ξαρωμένον ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον, ὥστε με κανένα σιδερέωμα δέν θὰ μπορούσες νὰ τὸ σιτῇς; ἐνὸς τώρα ἡ πτυχὴ φεύγειν μετὰ λίγο πρессαρίσμα.

Χαίρω, Γ. Π. Α. πού ἀπεφάσισες νὰ γίνῃς ἐπὶ ἀληθινὸς συνδρομητής, νὰ μοῦ γράφῃς τὰς ἐντυπώσεις σου καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Ἀλλὰ γι' αὐτὰ χρειάζεται καὶ ψευδώνυμον.

Τὸ ἐνοῶ, Δημ. Σ. Μπ. ὁ Διαγωνισμὸς ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, ὅπως ὁ ἄλλος ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ πού θὰ δημοσιεύσω κατόπιν, δέν εἶνε δι' ὅλους. Ἀντί ὀλίγοι σχετικῶς σπουδαῖον αὐτῆς τὰς γλώσσας. Ἀλλὰ δέν σημαίνει. Κι' ἄλλοι Διαγωνισμοὶ πού κάμνω δέν εἶνε δι' ὅλους. Ζωγραφικῶς π. γ., Φωτογραφίας, ἀκόμη καὶ Ποιήματα. Ἐγὼ θέλω νὰ κάμω πολλούς, διὰ νὰ λαμβάνῃ καθένας μέρος εἰς ὅσους εἰμπορεῖ καὶ θέλει.

Φαντάζεσαι, Μυγκέ, πόσον ὡραία ἐπέρασε; στήν ἐσχόλῃ, ἀρῶ ἐξέχασες ἐκεῖ-πέρα καί μένα. Ἐλα λοιπὸν, γράφε μου τώρα τὰ ὡραῖά σου γραμματάκια, τολᾷςιστον ὡς πού νὰ ξαναπῇς καὶ νὰ με ξαναεχάρῃς...

μου στείλῃς κανένα κωμικό, στείλε μαζί καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ πρωτοτύπου.) "Αὐτ. Γοργ. (ἐξέτελλεν τὴν παραγγελίαν σου· εὐχαριστῶ δὲ ὅσα γράφεις.) "Αἰκὴν (καλὴ αὐτὴ ἡ Μαγ. Εἰκὼν ἢ τὴν δημοσίευσιν κάποτε ἴσως.) "Αφροσύνη Κῆμα (καλὴ διασκέδασις ἐς αὐτὴν τὴν ὥραιο, τὴν ἀληθινὴν ἐξοχὴν) "Δαφνοστεφὴ Βασιλέα (ἔχει καλῶς;) Πίπην Σ. Μανθ. (εἶνε αποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν συνδρομητῶν) "Ρωβύον (μὲ εἰδικοποιεῖς κατόπιν ἐφορῆς δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν) Ε. (εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καθήμερ' τὸ ἀπόγευμα εἶνε πρὸ εὐκαιρίας· πέρασε ὅπου θέλεις καὶ ζήτῃσέ τον) "Ερμῆν (ναί, εἶνε πολλοὶ· συνεργάτης μου μεταφορᾷς διηγήματα καὶ μυθιστορήματα) "Ἰούλιον Καίσαρα (μὲ γὰρ λοιπὸν ἡ στολὴ τοῦ Προσκόπου) "Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου (ὅχι δά, εἰς τὸν Γεῖφον πού λὲς δὲν ὑπάρχει λάθος· ἅμα δημοσιεύῃς ἡ λύσις, ὅα ἰδῇς· οἱ βγαίνει ἐννοια καὶ στὸ τέλος) "Ἰτέαν (πολὺ ἐχρήσθη καὶ εἶχε εἰδήσεις· σου· εἴκοσι λεπτὰ ἑκάστον) "Χαρ. Γ. Βουλ. (10 λεπτά) "Ελληνικὸν Αἶμα (ὅχι· δημοσίευσιν μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν τετραδίων πού ὀφείλει κάθε προσέτινον· ἄλλα συνήθως, ὡς βλέπεις, εἶνε μὴδὲν) "Εὐζωνάκι (ἔχει καλῶς) "Γερμανόπαιδα (εἰς τὴν ἀπλὴν, τὴν ὁμιλουμένην, τὴν προτιμῶ) "Γῆν τῆς Ἑλλάδος. Μεγάλην Ἑλλάδα, Κωνσταντινουπολίτικο Διαβολάκι, Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου καὶ. καὶ. "Ανθισμένο Μονοπάτι, Δημ. Ν. Ραπ. ἔ-στεϊλα.)

Γλυκὸν Παρελθόν, "Αγκάθι, Παγκόσμιον "Ονειρο (ἔλαβε, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 29ην Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ "Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δρ. 6. Χρυσῶδ. δρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.

Δεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, "Εκαστον τετραδίων δρ. 0,15

Δέση 7 τετραδίων δρ. 1,—

Δέση 15 τετραδίων δρ. 2,—

Δέση 25 τετραδίων δρ. 3,—

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δρ. 1,50. Χρυσῶδ. δρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50.

Χρυσῶδ. δρ. 5.

Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδων).

Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)

δρ. 2. Χρυσῶδ. δρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἐκ-

στον δρ. 0,50. Χρυσῶδ. τὰ 3 ὅμοῦ,

δρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες) δρ.

3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.

Ὁ Πυρεϊοπώλης (24 εἰκόνες) δρ.

3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.

Ὑπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δρ.

3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.

Ὁ Φῶτης. "Εμμετρον Διήγημα ὑπὸ

Χρ. Σαρματσίδου, δρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Ἀνέσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Αὐγούστου.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευστις ἐγκριμένων Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς συλλογὰς τοῦ νέου 165ου Διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία ἦν ἐξακολουθήσασθαι ὅλην τὴν Β' Ἑξαμηνίαν, ἥτοι μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Τάποτελέσματα τοῦ λήξαντος 161ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἦν δημοσιεύσθαι προσεχῶς.

350. Δεξιόγραφος

Θηρίον κ' ἑναίς μάντις

Ἐνώθησαν μαζί

Καὶ ἦσαν Σπαρτιάτην

Ἐκαμαν σὴ σιγῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αἰθρας

351. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ἄν μπορέσης, φίλε λύτα,

Μ' ἕνα Σι νὰ γράψῃς Νι,

Εἰς τὴ Σικελία κῆττα

Ποῦ μὴ πῶς ἦν φανῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου

352. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς μετὰ Στοιχειογράφου

Θεοῦ μεγάλου παλαιοῦ

Τὴν κεφαλὴν ἀλλάξω

Καὶ τὸ σκαμνὶ πού κάθεται

Εὐθὺς κατασκευάσω

Τὸ ἴδιο κάνω καὶ σ' αὐτὸ

Καὶ βλέπω πάλι ἕνα θεό.

Τὰ δύο του τώρα ἀρχικά

Τὰ βγάζω ἀπ' τὴ γραμμὴ

Κ' ἕνα τετράποδο κοινόν

Σοῦ κάνω σὴ σιγῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Λευτεριά εἰς τοὺς Σιλάβους

353. Στοιχειόγραφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Εἶμαι τῆς Ἑλλάδος χώρα

Ἐἶν δὲν μὲ μεταβάλῃς

Μ' ἂν τὴν κεφαλὴν θελήσης,

Φίλε λύτα, νὰ μὲ βγάλῃς,

Καὶ τὸν τράχηλον σὴ μέτῃ

Ἐπειτα νὰ μεταθέσης,

Ὅργανον τοῦ σώματός σου

Στὴ σιγῇ θάποτελέσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλσιμονήτου Σύρου

354. Γωνία

+ * * * * = Βασιλεῖς τῶν Ἑβραίων.

+ * * * * = Ἀρχαία ποιήματα.

+ * * * * = Βασιλεῖς τῆς Ὁράκης.

+ * * * * = Ἄνθος εὐώδεις.

+ * * * * = Μετέωρον.

Οἱ σταυροὶ τῶπος κατὰφοτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν Θριάμβου

355—359. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης ἰσὺν κατωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλα τόσα λέξεις:

οἶκος, ἄμμος, πόρος, πᾶς, Νάξος.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κ. Βέγκου

360—362. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. Οὐδεὶς — μετενόησι.

2. Τὰ — μελέτα.

3. Οὐδεὶς — ἑαυτοῦ — κρατῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρεβαρομάχου Ἑλλάδος

363. Τριπλὴ Ἀκροστιχὴς

Τὰρχικά τῶν κατωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέγα πενήν, τὰ δευτέρα γράμματα πολλῶν τῆς Βουλγαρίας καὶ τὰ τρίτα μυθικὸν μοισκόν:

1, Πόλις τῆς Κούδας. 2, Ὁδὸς τοῦ ἔτους. 3,

Ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος. 4, Αὐτοκράτωρ τῆς

Ρώμης. 5, Τεμάχιον ἔθλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

364. Φωνηεντόλιπον

λ - τ - π - χ

Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Γ. Γυφτοδήμου

365. Γρίφος

$\frac{M}{\Theta} \times \frac{\Sigma \nu \nu}{\nu \alpha} = \tau \chi \eta \varsigma$

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρόσφυγος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 9ου φύλλου

100. Μυνώταυρος (μῆν, ὦ, ταῦρος).—101. Αἰγαῖον - Αἶγιον.—102. Οἶκος - οἶνος.—103. Λυών.

104. $\begin{matrix} & \Lambda & \Sigma & & \Sigma & & \Sigma \\ & \text{I} & & \text{O} & & \text{O} & \\ \Lambda & \text{N} & & \text{N} & & \text{O} & \\ \text{A} & \text{E} & \text{H} & \text{A} & \text{I} & \text{O} & \text{Y} \\ \Delta & & \text{P} & & \text{O} & & \text{P} \\ & & \text{O} & & \text{O} & & \text{O} \\ & & \text{N} & & \text{O} & & \text{O} \end{matrix}$

105—109. α') Διὰ τοῦ Σ: Σανός, ἥσσια, σοφός, ὅσος, πόσος. β') Διὰ τοῦ Λ: σάλος, ἄλμα, λόφος, ὄλος, πόλος.—110—112. 1, Τὴν Ὁραν. 2, Αἱ Συρακοῦσαι (σύρ' ἄκουσε.) 3, Ἡ Νικομήδεια (Νίκω μειδίει).—113. ΑἶΔΣ (Πειραιεύς, Ἡπείρος, Ἰθάκη, Ναυσικά).—114. Μὴ ζῆς διὰ τὰς τρώϊας, ἀλλὰ τρώγε διὰ τὰς ζῆς.—115. Ἐργάζεσθε συνδρομητὰς εἰς τὴν Διάπλαιν. (ἐν γὰρ φε - τὸν δρόμον - τὰς εἰς τὴν διὰ πλαιν - σύν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IZ'—80]

Θαλασσία Νύμφη, σοῦ εὐχομαι ἔτη πολλὰ διὰ τὰ γενεθλιά σου.

Ἀνθος τοῦ Ἀγροῦ

[IZ'—81]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΘΗΝΑΙ", Ἐν Ἀθήναις

Ἰδούθη 1916. Σκοπὸς ἐγκυκλοπαιδικὴ διάπλαισις μελῶν. Ἐγγραφεῖτε μέλη, νέοι, νέαι. Ζητοῦνται δραστηριότατοι ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν, ὑπερόψως κερδίζοντες. Ζητήσατε Καταστατικά. Θ. Γιαννῆτον, Κλεισθένου, 2, Ἀθήναι.

[IZ'—82]

Μνηκὴ καὶ Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου ἀναμμένο συμφέρον· μὲ τὴν ὑπόχρεσίν σου· ἐπιστολήν. Διεύθυνσίν μου ἔστειλε εἰς τὴν Διάπλαιν, κατὰ τὰ συμνηρημένα. Θίθετε νὰ κίμω ἐγὼ ἀρχῇς. Ἀκτινήσατε.—Ἀργιόπαπια

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Σ. Αετιδής, Ὁδοπρόμος, Δ. 1. Ἀντωνίου, Μαρίκα Δ. Ἀλεξάνη, Χρ. Η. Μπαλίας, Αλ. Θ. Νικολάου, Γ. Γιαννουλάτου, Ι. Δ. Ζήσιμος, Α. Ε. Ἀνδρόνικος, Χ. Γ. Βουλτση, Δ. Τ. Ζαφειρός, Ν. Μπασιουλόπουλος, Ι. Γ. Παγγαλιόπουλος, Κουκλίτσα, Γερμανόπου, Γ. Ε. Ὁλση, Μαρίκα Σαμαρτζή, Ο. Α. Στυλιανόπουλος, Ἐλένη Ἐπισκοπική, Κ. Ν. Καλλίνιος, Α. Π. Μιχαήλ, Θ. Η. Φουστάνος (δίδ.) Δ. Γ. Ζερμαλίας, Α. Ν. Ἰγγλέσης, Φ. Ν. Σελλάς, Ἰάσων Ν. Σελλάς.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρου. ΒΟΛΟΥ: Κ. Γ. Παπαγεωργίου, Ἀπ. Ζολώτης, Δ. Παπαγεωργίου, Ι. Παπαγεωργίου, Ἀντ. Καρηλιόης.

ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Αφ. Αντ. Ρίζου, Ἀγ. Θ. Προκόπης, Ι. Μ. Παπαδόπουλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Μάρο Γ. Μπούμπα, Δελὲς Νικολόπουλος, Καίτη Ἀγγελόπουλου, Χαρίττιν Ἀγγελόπουλου, Μαρίκα Γ. Βλαχάκη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ιω. Π. Χαρομήν, Σωφώ Δ. Φουντούκου, Κ. Ναθαναήλ, Σπ. Β. Βαλαμίδης, ΣΠΑΡΤΗΣ: Αλ. Φ. Φιλίππου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄντομα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκπονήσαν οἱ ἑξῆς δύο: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΖΑΡΒΑΝΟΣ ἐν Ἀθήναις, καὶ ΜΑΡΙΚΑ Γ. ΒΛΑΧΑΚΗ ἐν Πάτραις, οἱ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς Ἰουλίου.